

[Aksel Larsen.]

andre udtalelser om boligspørgsmålet og obligationsspørgsmålet osv. til hr. Arne Larsen, men jeg vil gerne have lov til at sige, at det ville sådan set være rart, hvis man ikke af sociale grunde var nødt til at have rentesikring og boligsikring og lignende hjælpeforanstaltninger, navnlig da man desværre må regne med, at en del af disse penge slet ikke kommer de pågældende lejere til gode, men i virkeligheden havner i grundspekulanters og ejendomsbesidderes lommer. Men medmindre man vil gøre noget for virkelig at skaffe bedre og billigere finansieringsmuligheder for boligbyggeriet, så er man desværre nødt til at have sådanne hjælpeforanstaltninger. Det vil regeringen jo ikke. Vi havde en begyndelse til en mere grundlæggende forbedring af det hele ved boligfonden, og den fik regeringen travlt med at slagte. Den har ikke slået den helt ihjel, men det ville den åbenbart gerne.

Vi har ikke mærket noget til, at regeringen vil have en anden realkreditpolitik end den, vi har, sådan som den praktiseres. Der siges nok: hvad vil der ske, hvis man indfører obligationsrationering? Ja men det har vi i praksis nu. Det er begrænset, hvor mange obligationer der kan sælges, og hvis de sælges, så bliver det til en lav kurs og altså en høj rente, og så fordyrer det byggeriet, og så er der nogle, der skal betale. Når der er knaphed på midler, var det vistnok bedre at foretage en rationering, det tror jeg man burde foretrække. Men i øvrigt er det spørgsmålet om overhovedet at få lavet vort realkreditsystem om, og dér har jeg ikke mærket til nogle initiativer, heller ikke fra regeringens side.

Hvad angår, hvad der ellers kan gøres, ja, dér siger statsministeren, at han er modstander af magtdirigering af investeringerne, og han er rørende enig med hr. Haunstrup Clemmensen. Jeg kan tilslutte mig, hvad hr. Per Hækkerup har sagt herom, men jeg vil samtidig tilføje: det drejer sig ikke for mig om magtdirigering på anden måde, end at vi ønsker en samfundsmæssig styring af investeringerne og bevægelserne på kapitalmarkedet. Man må gerne kalde det magt-dirigering. Det er også magt-dirigering, når politiet forbyder mig at gå over gaden for rødt lys; det er også magt-dirigering, men det har statsministeren formodentlig ikke

noget imod. Jeg mener, at samfundet bør styre bevægelserne på det økonomiske område, og derfor gør vi os til talsmænd for en samfundsmæssig styring eller for min skyld en samfundsmæssig dirigering af kapitalbevægelserne og kreditmarkedet og investeringerne, og vi mener ikke, det skal dirigeres efter profithensyn, sådan som forholdet faktisk er nu.

Der har været talt en del fra ministrenes og regeringspartiordførernes side om, at der synes at være samarbejdstoner i luften. Jeg ved ikke andet, end at oppositionen hele tiden har været villig til at samarbejde, hvis der var mulighed for det, men at regeringen hidtil ikke har villet samarbejde; det er i hvert fald erfaringerne fra det foregående folketingsår og ikke mindst erfaringerne fra udvalgsarbejdet.

Nu siger statsministeren, at han vil meget gerne have en åben drøftelse om økonomien også med oppositionen. Det var rigtig udmærket, at han er kommet i tanker om det nu. For en måneds tid siden ville han ikke under nogen omstændigheder have en sådan drøftelse. Men undskyld, hr. statsminister — og nu skal jeg lade være at snerre — jeg har ikke noget imod den slags kønne programmerklæringer, men jeg beder statsministeren og regeringen vise mig, at dens tro er dens gerninger.

Statsministeren var meget pikeret over røster, der varsler længslidning, når kildeskatten træder i kraft. Ja men hvad vil statsministeren have at arbejderne skal gøre andet end at forsøge at skaffe sig højere lønninger, hvis regeringen fører en politik, der gør deres lønninger mindre værd eller på anden måde begrænser deres muligheder? Det er jo engang det middel, arbejderne har, og der er ikke noget at sige til, at arbejderne i utilfredshed med den politik, der er ført, siger: hvis dette går videre, så bliver vi nødt til at reagere på en anden måde. Statsministeren har ved forskellige lejligheder ret travlt med intensivt at foreholde arbejdsmarkedets parter deres ansvar og navnlig tale om lønarbejderorganisationernes ansvar for den økonomiske udvikling og indkomstudviklingen, og han gør det i reglen på den måde, at han for at salvere sig tilføjer som en bisætning: advarslen gælder også andre end lønmodtagerne. Det var rart, hvis regeringen ville interessere sig for indkomst-